

Fatale kus

Fatale kus

Lauren Henderson

Pimento

www.pimentokinderboeken.nl

Oorspronkelijke titel *Kiss Me, Kill Me*

Tekst © 2008 by Lauren Henderson. All rights reserved.

Kiss Me, Kill Me © Singpress Ltd, 2008

Oorspronkelijk uitgegeven bij Delacorte Press, New York

Nederlandse vertaling © 2009 Anne-Marieke Buijs en

Pimento, Amsterdam

Omslagbeeld Getty Images

Omslagontwerp Studio Marlies Visser

Opmaak binnenwerk Peter de Lange

ISBN 978 90 499 2341 9

NUR 284

Pimento is een imprint van FMB uitgevers,
onderdeel van Foreign Media Group

Voor Claudia

Jij hebt dit mogelijk gemaakt. Bedankt, mop

Deel I

Voor Dan

I

WEET WAT JE WENST

Op 1 januari heb ik twee wensen gedaan. Ik weet dat je normaal gesproken goede voornemens moet maken, maar de twee dingen die ik echt wilde, kun je niet precies laten gebeuren zoals je dat met voornemens wel kunt doen.

Mijn eerste wens was Dan McAndrew te kussen. Mijn tweede wens was om borsten te krijgen in plaats van die twee platte pannenkoeken. God, wat had ik er een hekel aan als er meisjes langsliepen en met hun vingers tussen mijn schouderbladen voelden om dan met een spottend lachje tot de ontdekking te komen dat er geen bh-sluiting zat, omdat ik geen bh nodig had. (Eigenlijk zijn dat drie wensen, hè? Een kus plus twee borsten is drie, het magische getal.)

Spoel vooruit naar juni, bijna zes maanden later, het moment waarop ik de hoop ooit een van deze dingen te krijgen zo goed als opgegeven had. Ik had me erbij neergelegd ongezoend en zo plat als een dubbeltje door het leven te moeten gaan.

En toen gebeurde er opeens van alles tegelijk en veranderde mijn leven. Maar niet, dat moet ik erbij zeggen, ten goede.

Weet wat je wenst.

‘Scarlett! Arabier, twee keer achterwaartse handstandoverslag en achterwaartse salto! En deze keer graag strak!’

Ik sta aan de kant, en bereid me voor. Ik kan het. Ricky staat halverwege de vloer, op precies de goede plaats om me een steuntje te geven bij de tweede achterwaartse handstand, mocht ik dat nodig hebben. Maar als ik het nodig heb, zal hij me erna een uitbrander geven.

Lang en sterk, Scarlett, zeg ik tegen mezelf. Lang en sterk.

Ik ren. Drie passen naar de overslag. Kom neer en draai, spring op, naar achteren... mijn handen drukken de verende vloer in en brengen me weer omhoog, voeten landen en ik spring van mijn tenen alweer naar de tweede achterwaartse handstandoverslag, en ik reik, en strek... yes! Geen hand tegen mijn onderrug, wat zou betekenen dat Ricky vond dat ik bij de tweede wat extra hulp nodig had om de goede welving te krijgen... land weer op mijn voeten en gebruik de vaart om weer omhoog te springen, hoog de lucht in. Zie de rekstok aan de andere kant van de zaal, wat me een fractie van een seconde het vaste punt geeft om me op te concentreren, voor ik ineenduik en me als een bal door de lucht naar achteren gooi. Rechte landing, knieën niet te gebogen, een beetje duizelig, maar ik weet dat het me gelukt is.

‘Ja!’

Aan de andere kant van de zaal staan Alison en Luce, mijn twee beste vriendinnen, te joelen en te klappen. Ik straal van blijdschap en kijk naar Ricky voor goedkeuring.

‘Beter. Maar je moet bij die tweede handstand nog veel meer strekken,’ is alles wat hij zegt.

Geloof het of niet, dat is goedkeuring. Het maakt niet uit hoe goed je bent, van Ricky hoef je geen bossen bloemen te verwachten.

En dan kijkt hij naar mijn borsten.

‘En snoer alsjeblieft die dingen vast, Scarlett,’ voegt hij er nog aan toe. ‘Ze stuiteren alle kanten op... Ze zitten in de weg als je je knieën naar je borst brengt! Jezus, waar komen ze eigenlijk vandaan?’

Dit is gênant. Het is gênant dat Ricky over mijn borsten praat, zo, waar iedereen bij is.

‘Koop in vredesnaam een sport-bh!’ zegt Ricky, en hij gebaart dat ik plaats moet maken.

Net als iedere andere meid hier was ik onwils verliefd op Ricky. Hij heeft de bouw van een rugbyspeler – brede schouders, spieren die zichtbaar zijn door zijn trainingspak heen – met dik blond haar, helderblauwe ogen en een heel mooie lach die je gemiddeld één keer per jaar te zien krijgt. De reden dat mijn verliefdheid voorbij is, is dat Ricky ongelooflijk humeurig is. En vanwege de beledigingen die hij je toewerpt. En het feit dat hij homo is. (Er is geen enkele reden waarom je niet op een homo zou kunnen vallen; het voelt alleen steeds zinlozer aan naarmate de tijd verstrijkt.)

Ik loop van de mat af om Alison de ruimte te geven. Als ze begint, loop ik langs de rand van de gymzaal terug naar Luce.

‘Ik draag al een sport-bh,’ zeg ik. ‘Ik weet niet wat ik moet doen.’

‘Koop een topje met zo’n ingebouwd ding,’ stelt Luce voor. ‘Je weet wel, met goede ondersteuning.’

Ik trek mijn topje wat opzij zodat ze kan zien wat ik eronder draag.

‘Die dráág ik al,’ zeg ik moedeloos.

‘O.’

Luce heeft de ideale bouw voor turnen, die van een rietje.

Ze is klein (je zou eigenlijk niet langer dan 1 meter 65 mogen zijn, anders zou er te veel massa zijn om door de lucht te laten draaien) en heeft op haar hele lijf geen grammetje vet te veel zitten. Haar borsten zijn schattige kleine puntjes onder haar lichtblauwe turnpakje: Luce kan nog steeds een turnpakje over een voetloze maillot dragen omdat ze zo mager is. De meesten van ons hebben dat al jaren geleden verruild voor iets wat minder hard voor onze rondingen is.

Ze draagt haar haar in twee gedraaide knotjes aan weerszijden van haar hoofd – een stijl die makkelijker is bij het turnen omdat haar haar zo niet in de weg zit, maar waardoor ze nog meer op een klein meisje lijkt. Enge oude mannen staren haar altijd zo raar aan. Maar Luce is de koppigste persoon die ik ken; als ik haar zou zeggen dat ze beter haar haar anders kan dragen, zou ze elastiekjes met plastic balletjes om haar knotjes doen en zuigend op een lolly over straat lopen, alleen om mij een lesje te leren.

‘Misschien moet je naar een sportwinkel gaan en daar om advies vragen,’ stelt ze voor.

Ik trek een lelijk gezicht. ‘Ze hebben me anders ook niet goed geholpen toen ik de bh kocht.’

Luce kijkt hulpeloos. ‘Ik zou graag zulke borsten als jij hebben,’ zegt ze. ‘Maar ik weet dat het nooit zal gebeuren. Mijn moeder is zo plat als een dubbeltje. De enige keer dat ze wat had, was toen ze in verwachting van mij was, en ze zegt dat ze wekenlang heeft gehuild toen dat weer verdween.’

‘Beter voor het turnen,’ zeg ik.

‘Zal wel.’

‘Lucy! Scarlett! Ophouden met kletsen! Lucy, het is jouw beurt!’ roept Ricky.

Ik kijk toe terwijl Lucy halsoverkop in actie komt. Ze vliegt door de lucht, haar rommelige knotjes draaien mee; bij haar voorwaartse handstandoverslag hangt ze gedurende een adembenemend moment bijna loodrecht ten opzichte van de vloer. Armen langs haar oren, benen bijna recht gestrekt achter haar. Daarom noemen we dat moment *supergirl*.

Ik denk aan wat Luce over haar moeder vertelde. Als ik een moeder had, kon ik haar over het bh-gedoe vragen. Misschien zou ze me meenemen naar de winkel en met de verwaande verkoopsters praten.

Op foto's van mijn moeder is te zien dat zij borsten heeft. Daarom hoopte ik dat ik ze uiteindelijk ook zou krijgen. Ze verschenen bijna letterlijk van de ene dag op de andere. Ik werd wakker en daar waren ze. Het voelt nu vreemd om op mijn buik te slapen. Ik voel ze onder me, als twee airbags. En als ik ergens loop, staart iedereen ernaar. Plum maakte er een opmerking over op de eerste dag dat ik dapper genoeg was om niet een enorm, vormeloos T-shirt te dragen.

‘Mijn hemel, kijk eens naar Scarletts tieten! Ze lijkt wel een pornoster! Scarlett, meisje, je kunt maar beter die wonderbra uittrekken, het staat een beetje érg wanhopig, vind je ook niet?’

Dat werd natuurlijk beloond met een lachsalvo van haar entourage. Ze kunnen maar beter lachen als Plum een gevatte opmerking maakt, want anders...

‘Scarlett, ophouden met dagdromen! Nog een keer hetzelfde, maar dan beter! Ik wil echt zuivere landingen van je!’ roept Ricky.

Dat is het mooie van turnen: het is wat het is. Je voert je achterwaartse salto goed uit of je voelt Ricky de achterkant

van je T-shirt grijpen om je bij het draaien te helpen en je weer veilig op de grond te krijgen. Je werkt aan de oefeningen en je gaat vooruit. Niets verandert aan het turnen: de regels zijn altijd hetzelfde. Houd je spieren gespannen, houd je gebogen houding vast, goed strekken en verlies de moed niet.

Soms wens ik dat de rest van mijn leven ook zo was, met duidelijke regels die me veiligheid verschaffen als ik ze navolg: soms ben ik bang voor verandering. Op het moment lijkt alles te snel te gaan. Ik wilde zo wanhopig graag ongesteld worden. Ik werd het pas heel laat – op mijn zestiende! Dat is echt zó laat! – en nu ik het word, ben ik er eigenlijk helemaal niet blij mee. De week ervoor heb ik de hele tijd trek, en daardoor word ik zwaarder, en dat merkt Ricky altijd. En als hij er dan iets over zegt, reageer ik veel emotioneler dan anders. Mijn heupen worden breder, wat ook weer niet goed is voor het turnen.

En dan zijn er nog jongens. Een jaar geleden dacht ik nog niet eens aan jongens. St. Tabby is een meisjesschool: we komen hier dus helemaal geen jongens tegen. Ergens anders trouwens ook niet. Er zijn natuurlijk miljoenen jongens in Londen. Maar ik ga met Luce en Alison om. Geen van tweeën hebben ze oudere broers die vrienden mee zouden kunnen brengen, en wij gaan ook niet uit of naar feestjes.

We spreken bij Luce of Alison thuis af en kijken films of luisteren naar muziek. Meestal gaan we naar Alison, omdat haar ouders de kelder voor haar verbouwd hebben en er comfortabele, oude banken hebben neergezet met een tv, een dvd-speler en zelfs een koelkast, zodat we ons drinken gekoeld kunnen houden. Het voelt haast als een tweede

thuis, Alison's kelder. (Ha. Dan ga je ervan uit dat ik een thuis heb, wat ik echt niet heb.)

Of we gaan naar de bios, of naar een café, plekken waar zestienjarige meisjes kunnen rondhangen zonder bakken met geld uit te hoeven geven. Maar we hebben drie keer per week turnles en ook op zaterdagmiddag en daarna ben je flink geradbraakt. In de zomer gaan we vaak in de Serpentine zwemmen, een soort meer in Hyde Park. Ze hebben daar ook een zonneweide. En we halen ijs.

God, we zijn echt de saaiste meiden ooit.

Alison's moeder, die echt heel lief is, zegt dat we alle tijd voor feestjes zullen hebben als we ouder zijn en op de universiteit zitten. Ze maakt popcorn voor ons (zonder boter, we zijn allemaal heel voorzichtig vanwege Ricky) en koopt liters mager yoghurtijs voor ons (zelfde reden). Maar de laatste paar maanden ben ik rusteloos. Ik heb het gevoel dat er meer moet zijn. Dat er een hele wereld te verkennen valt. En hier zit ik, aan de zijlijn met mijn twee beste vriendinnen, yoghurtijs te eten en voor de zoveelste keer naar *Bring It On* of *Stick It* te kijken. Ik weet dat er meer in het leven is dan turnen... of naar meisjes te kijken in Hollywoodfilms die turnen en gymmen.

En zo kom ik dan weer bij jongens, toch?

Ik denk heel veel aan ze. Meer dan Alison en Luce, dat weet ik. Eerst giechelden we gewoon wat over de zanger van de nieuwste boyband, op wie we meteen verliefd werden en die we zes maanden later weer helemaal vergeten waren, terwijl we in de tussentijd hoteldebotel waren van drie of vier andere mooie, snerende, magere zangers met rommelige kapsels. Maar nu denk ik aan echte jongens, niet aan de jongens die veilig achter het beeldscherm zitten.

Ik zeg ‘jongens’, maar eigenlijk bedoel ik Dan McAndrew. En als ik aan hem denk, heb ik het gevoel dat ik vanbinnen bloos.

Na school hebben we turnles, dus lopen we pas rond halfzeven door de schoolpoort naar buiten, een vrolijk, giechelend drietal. Springen, stuiteren op trampolines, door de lucht vliegen – het geeft je enorm veel energie. Alison, Luce en ik trainen nu al vijf jaar samen en daar krijg je echt een heel hechte band door. We hebben elkaar door allerlei moeilijke momenten heen geholpen: door watervallen van tranen, frustratie als je op je kont blijft vallen, als je verliest bij wedstrijden, Ricky’s kritiek, je dik voelen – dit betreft Alison en mij, aangezien Luce op dat gebied duidelijk geen problemen heeft. (Dik zijn is een heel, heel groot probleem bij turnen. Als een meisje een kilo of twee aankomt, heeft ze een probleem met haar gewicht. Echt.)

Alison is aan het klagen over haar ouders; ze hebben een vakantie voor de hele familie geboekt voor augustus, maar ze wil niet mee. Ik luister maar half, omdat het inmiddels voelt alsof Alison het de afgelopen maanden over niets anders heeft gehad dan gevangen-zitten-in-een-villa-in-Griekenland-met-haar-saaie-neven-en-nichten. Ik ken haar klaagzang inmiddels vanbuiten en kan die zo opzeggen.

Luce moet ongeveer hetzelfde voelen, want ze onderbreekt Alisons tirade en zegt: ‘O, kijk, prinses Plum houdt hof.’

We kijken naar de andere kant van de weg, naar het park tegenover onze school. Daar, op de stenen treden die naar de fontein in het midden leiden, zit Plum Saybourne, de heersende prinses van onze school, St. Tabitha.

We laten onze schooltassen vallen op het bankje buiten de

schoolpoort. Alisons vader kan ons elk moment komen ophalen om ons mee naar Alisons huis te nemen, waar we nog wat gaan chillen. Met al haar geklaag over haar familie beseft Alison niet hoeveel geluk ze heeft: het is een hecht gezin. Voor hen is het vanzelfsprekend dat Alison en haar vriendinnen na school naar hun huis komen om tv te kijken, de koelkast te plunderen en naar muziek te luisteren. Luce is enig kind, maar ze heeft een vader en een moeder die dol op haar zijn en haar alles geven wat haar hartje begeert.

Ik ben de enige die dat allemaal niet heeft. Ik krijg het tweedehands, moet het via mijn vriendinnen beleven. Ik zou hun daar graag iets voor teruggeven, maar ik heb niets.

Achter ons staat St. Tabby: enorm, opgetrokken uit rode baksteen, gedecoreerd met grote krullen van wit stucwerk dat van een afstandje lijkt op het vieze, harde glazuur dat ze op ouderwetse cakes spuiten (het soort dat kleine kinderen afbreken en eten om een suikerkick te krijgen). Het gebouw is erg indrukwekkend. De eerste keer dat ik hier over straat liep en besepte dat dit mijn toekomstige school was, was ik zowel geïntimideerd als onder de indruk.

Ik moet er wel bij zeggen dat St. Tabby eruitziet zoals het ook is: belangrijk en duur. St. Tabby behoort tot de top drie van privéscholen voor meisjes in Londen en heeft de chicste locatie. Net voorbij de hoofdingang, in de grote galmende marmere gang, hangt een serie mahoniehouten panelen waarop in gouden letters de namen staan geëtst van de St. Tabby-studenten die zijn toegelaten tot Oxford en Cambridge, de twee bekaktste universiteiten van Engeland. Ouders hoesten een hoop geld op om hun dochters naar St. Tabby te sturen, omdat ze denken dat hun meisjes daar de best denkbare opleiding krijgen en omdat ze willen dat ze

bevriend raken met de dochters van de rijkste, slimste families met de beste connecties.

Maar het is niet zo makkelijk als ouders denken om bevriend te raken met zulke meisjes. Denk bijvoorbeeld eens aan aardrijkskunde (een vak dat ieder St. Tabby-meisje zo snel mogelijk laat vallen. Aardrijkskunde is Niet Sexy.) We zitten nu bij punt A, het bankje buiten St. Tabby, waar we wachten tot de vader van Alison ons in zijn Volvo op komt halen. Punt B is, natuurlijk, de fontein in het kleine, maar perfect bijgehouden park aan de overkant van de straat. St. Tabby ligt in het hart van Chelsea, een van de mooiste, duurste, meest exclusieve wijken in Londen – uiteraard wordt het park net zo liefdevol bijgehouden als de gemaniceerde nagels van Plum Saybourne.

Ik kan de afstand tussen punt A en punt B in precies een minuut afleggen. De weg oversteken, over het pad lopen en dan zou ik er zijn. Maar sociaal gezien is de afstand onmeetbaar. Plum en haar hofhouding zijn het toppunt van cool. Ze zijn de populaire club van St. Tabby, degenen die de rages beginnen die alle andere meiden volgen. Ze zijn misschien niet de mooiste, maar ze overtuigen alle anderen ervan dat ze dat wel zijn, en daar gaat het om.

‘Ik vind Nadia’s rok mooi,’ merkt Luce op.

‘Nadia is op het moment dun,’ zegt Alison.

‘Een beetje té,’ draag ik bij.

We weten allebei dat we dit zeggen omdat we ons dik voelen. En we weten allebei dat we niet dik zijn, tenzij je onder ‘dik’ verstaat: ‘een normaal laagje vlees hebben dat voorkomt dat de huid aan flarden wordt gescheurd door de botten.’ Maar ik kijk nog steeds naar Nadia, die niet adembenemend mooi is, en ik zie hoe ze het beste van haar uiter-

lijk maakt: de make-up, het haar, het trendy, sexy setje dat haar sterke punten benadrukt en de zwakke verhult. Dit geldt voor alle meisjes die bij de fontein staan: ze presenteren zichzelf zo goed, als cadeautjes verpakt in felgekleurd glanzend papier, met een uitnodigende satijnen strik eromheen en met hier en daar toefjes bloemen onder het lint gestoken.

Ik kijk automatisch naar Alison, met haar slordige rode paardenstaart, haar glimmende blote gezicht en borstelige rode wenkbrauwen. Ze draagt een te groot sweatshirt, vaal na honderden wasbeurten, en een al even grote joggingbroek, zo een met witte strepen aan de zijkant die ritselt als ze beweegt. Ze is een halve jongen. En dan heb je Luce – klein en tener, met haar knotjes waardoor ze amper dertien lijkt. En ik? Mijn joggingbroek ritselt niet, maar ik weet dat hij slobbert; hij is nu zo oud dat de stof helemaal uitgelubberd is. Mijn haar is achter mijn oren in twee rollen opgestoken zodat het niet in de weg zit als ik aan het springen ben en salto's maak. Niet echt elegant.

Als wij pakjes waren, waren we verpakt in bruin papier, gedeukt op de hoeken en dichtgebonden met rafelig touw. Ik denk niet dat het verschil me ooit eerder zo duidelijk is geweest.

'Kijk, daar is dat nieuwe meisje,' zegt Alison met een subtiel handgebaar. 'Die Duitse.'

'Sophia Von und Zu Onuitspreekbaar,' zeg ik.

We moeten allemaal giechelen.

'Ik heb Latijn met haar,' zegt Luce. 'Mevrouw Hall moest drie keer opnieuw beginnen voor ze het goed uitsprak.'

'Ze is een gravin,' zegt Alison. 'En ze is rijk. Geen wonder dat ze haar meteen hebben toegelaten.'